

vil begrænse den enkeltes frihed. Det er også tilfældet i forhold til barselorloven. Man siger, det må være op til den enkelte familie at få den barsel fordelt, og at det ikke er noget, vi skal blande os i herindefra. Hvis vi stod i en situation, hvor der reelt var lige muligheder, så kunne man måske diskutere det.

Problemet er bare, at det der såkaldte frie valg ikke er så frit alligevel, for faktisk er, at man i langt de fleste familier står i en situation, hvor far tjener væsentligt mere end mor. Så hvis far skal gå på barsel, kommer familiens samlede indkomst til at falde betydeligt mere, end hvis mor går på barsel. Den faktor bliver man jo nødt til at medregne. Det der frie valg, der altid bliver talt om, er måske ikke så frit, og måske er det ikke så let for de der mænd at gå hen på deres arbejdspladser og sige til deres arbejdsgivere, at de gerne vil have barsel. Alt det kunne vi lave om på, hvis vi turde tage nogle konkrete initiativer.

Forskningsområdet har også været oppe i dag. Dansk Folkepartis ordfører mente ikke, at det var et tegn på manglende ligestilling, at vi har under 12 pct. kvindelige professorer. Det mener jeg nu nok det er, medmindre man går ud fra, at mænd skulle være ekstremt mere kvalificerede til at være professorer, end kvinder er, og at vi har exceptionelt ikkekvalificerede eller dårligt kvalificerede kvinder i Danmark. Det tror jeg ikke der er noget der tyder på. Igen ville man kunne rette op på situationen, hvis man turde handle.

Her har vi faktisk også en situation, hvor man tidligere har haft et konkret initiativ, nemlig det, der hed FREJA-ordningen, der gik ud på, at man afsatte specifikke forskningsmidler til det underrepræsenterede køn. Det var et initiativ, der virkede. Det afskaffede regeringen. Hvorfor? Det er ikke til at forstå. Initiativer, der virker, enten fordi vi har brugt dem her i Danmark tidligere, eller fordi vi kan lære af dem fra de lande, der ligger omkring os, burde vi da indføre.

Så igen vil jeg sige, at det er meget godt skitseret i den her redegørelse, at vi står med nogle store problemer. Det vil sige, at første del af opgaven er sådan o.k. løst, at man altså peger på, at vi har massive ligestillingsproblemer i Danmark. Men anden del af opgaven, nemlig den del af opgaven, der er mindst lige så vigtig, og som går ud på at løse problemerne, er man altså stort set ikke kommet med nogen svar på i den redegørelse fra ligestillingsministeren, vi behandler i dag, og det er beklageligt.

Kl. 15:33

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Ministeren for ligestilling.

Kl. 15:33

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):

Tak for de mange pæne ord. Jeg synes, at debatten afslører, at vi jo meget langt hen ad vejen er enige om, hvad det er for nogle mål, vi har for ligestillingspolitik i Danmark, og det er jo sikkert også en af årsagerne til, at vi er nået så langt, som vi er.

Det er jo noget afgørende nyt i den her redegørelse, at der på 15 områder bliver opstillet nogle konkrete måltal eller mål, og det er jo netop et forsøg på at tage et skridt, som er blevet efterlyst af flere, også under tidligere debatter. Ligestilling bevæger sig ind på andre ressortområder. Det er jo en balance, som ikke er så enkel, og som der ikke bare er en opskrift på. De fleste ligestillingsinitiativer ligger jo rent konkret i Økonomi- og Erhvervsministeriet, i Beskæftigelsesministeriet og i en række andre ministerier, og ansvaret for at tage initiativer ligger der. Konkret har økonomi- og erhvervsministeren jo også taget initiativ til at få antallet af kvindelige bestyrelsesmedlemmer, altså fordelingen af mænd og kvinder, ind i reglerne for god selskabsledelse. Det er jo et meget smukt eksempel på, hvordan man ude i de enkelte ressortministerier tager nogle initiativer, der kan fremme ligestillingen. Og det er jo den tanke, der bliver forfulgt her.

Jeg gerne vil takke de øvrige medlemmer af regeringen for, at de har committet sig på at gå ind i det her arbejde. De har jo været med til at opstille nogle målsætninger, hvor det så hen ad vejen bliver vurderet, om vi så også bevæger os i den retning, de har stillet i udsigt. Det er jo altid noget, der kan være besværligt. Det er svært at forudse alle de forhold i tilværelsen, som kan påvirke vilkårene for, at man så også kan nå de mål: at flere drenge med indvandrerbaggrund kan få en uddannelse, at flere mænd tager barselorlov, at færre kvinder bliver ramt af vold, og hvad der ellers er af rigtig gode initiativer, synes jeg, i de 15 målsætninger.

Det er jo et eksempel på det, som er et vigtigt instrument, og som med et lidt klumpedumpet ord hedder kønsmainstreaming, altså det, at hensyn til køn ligesom skal medtænkes og indarbejdes i, jeg havde nær sagt alle livets forhold – eller i hvert fald i de forskellige ministeriers arbejde.